

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Uanf
Skiftblanning
C. L. L.

Kaudat af
Emil Sauter.

Vagnus Lylorg.

^{Als} N. C. Roms Forlagsforretning
Kjøbenhavn
1936.

Uanf
Skriſtſkrivning
C. L. L.

Uanf af
Emil Sauter.

Uanf af
Dagmar Lylberg.

A/S
N. C. Romſ Forlagsforretning
i
Kjøbenhavn
1936.

Skrevet den latinske Skrift
er nu brugt som Skole-skrift,
men den Lærerne dog skulle vide
i at lase paa et saadk som
latinske Skrift, for jeg vil
føle Lærnet af en lille ynd.
billig Skriftlæringsbæk. som
afgør Læreren kan overkomme
at købe og bruge i Lærnet,
og mere at Lærere, var tilde.
for Lærnet. Men hvad Lær.
forvring for jeg vilde paa
en paa en lille Lær., som jeg
jag vil tillade mig at anbr.
føle til mine Lærerebrødre
Delsiler.

Emil Sauter

a. b. c. d. e. f. g. h.
 i. j. k. l. m. n. o. p.
 q. r. s. t. u. v. w. x. y.
 z. w. v. u. t. s.
 r. k. j.

A. B. C. D. E. F. G.
 H. I. J. K. L. M. N.
 O. P. Q. R. S. T. U.
 V. W. X. Y. Z. A.
 B. C. D. E. F. G.
 H. I.

Levykarsnampa.

a. b. i.
ist war unter Kra,

r. v. u. f.
Zuilkat unspant Truf

y. f. i.
blisar unter ni

j. k. l.
Ja, ja blisar wal

m. n. o.
fauten, kan jag kra

y. y. s.
Nigt jag bruk dar ar

f. t. u.
var byra mi

v. w. x. y.
Ni ar jag lit kroy

z. a. v. w.
ulla otta vy byron.

kan jag fura Drammat your.

unna, bærn, iðronnugil,
 launa, unuðlig, frungas,
 ogfa, farula, iunvalig,
 junnlig, knalita, lungas,
 mangla, unvrig, vega,
 zifka, vörög, furlig,
 vofuð, ringa, novar,
 engna, vifka, nanna.

Loftaant y annaðtöð hiltiga
 un forko, y brigtöð fimmom
 i fann for k, og z for f,
 for fkomugol reanninnar.
 Gunn, Dæk, Ginnu, Döral,
 zinkfolig, zabraftribat
 Loftaannar y og z brigtöð
 noftan allrig un nann.

Abukot, Lomblan,
 Lannant, Vyytiö,
 Lyyso, Englabin,
 Pönnäpää, Lattasil,
 Hwang, Jantafka,
 Pukkelom, Lankort,
 Marfka, Kigla,
 Loyal, Pajfio,
 Engbror, Vylkaj,
 Trajka, Vaha,
 Vokalyo Ljal,
 Pokuu Oava.

Læs du lovt din O. L. L.,
 kan du balle nu, to, nu,
 løse i din Løsbog,
 og du vil en ^{sel} Tante klog,
 man naar det du frem.
 og vil,
 man kan dog lidt mere
 Læs nu for og Mør
 at Lær.
 maa vi løse, hvad man
 gøres,
 og vil du den ^{sel} Prins
 løse ^{forstaa} Skrift i Lær
 man.

Et Kongens Brev

Her Young kongen Christian
til sin lille Søster Anne:

"Min søl jeg yder sig at Skil-
ke, her du søger det i Dan-
sen som i at det. Nu kom
du i Skolen, som i vid de
med sin Lære, som mange
der som fidele tilbage i det"

"Nu, som du Søster Anne
at betænke sig længe.

"Min søl kongen Christian, " der
blan Platinen fidele, som
du under Glij bost alle som.
men, det kan du du nok bære.
de, den lille Kone."

Arnd Skille.

Læreren og Lønnen

I Lønnen af et Cere faldt en
 Læreren med en Øst, som blev
 Jante skrevet. Læreren, der
 mærkede den liflige Vift
 af Øst, kom da fram
 og sagde: "I Gudselig Jv.
 lærer, hvor de dog er smik
 bare Lærers Jv. var Jv.
 Jv. smik som Lærers Jv."
 Læreren, der fulde sig Jv.
 ret, vilde ikke Læreren, Jv.
 godt den kunde Jv. og
 bygge den Jv. Læreren, man
 bærer! der Læreren Jv.
 Jv.; man Læreren Jv.
 nok ikke Jv. med at Jv.
 Jv. den og Læreren Jv. Jv.!

Aralan

.Læm og tilbøge ærliga
 læmpt, "glæjar man at fi
 ga. Þar ladar þenkt og þá
 Aralan, þu vilda yrvisa
 þin Lykka og vika ind i
 Aralan þu. Þan þatar
 nu þu ind Lykka. Fur kom
 þu þu ind i Hofi; man
ind kinnu þu ekki þin
 May. Þu kom Siftaran,
 þu þu þu og af Þandt,
 þu þu i Þykka, þu þu
 þu i Þandt og þu þu þu
 Þu þu og þu ind Aralan.

En Gøibmand fandt en fjend, som var
 som vel afrettet, at den kunde bafvæge for
 skjellige Skander i Lyen. Dens kunde fante
 Lovt for Dagenen, Løst for Klæbvan
 og mange andre Ting. En Gang blev
 den fænt som til Fiskekønnen som Lovet
 for at fante lavende Aral. Da den fænt
 forat den i sin Døren og var kommen
 at lilla Flykte som ad Guden, kvæd en
 Aral ind. Dens fænt forbaspet som den
 at Hjæblik, men lagede den fænt forfægtig
 ned til de andre. Lidt efter var Aral.
 Om igjen mede som Klæbvan, og in
 den fænt den fik den fænt at, Daggodt
 te at for andre Flykte at kvæd
 ind af Døren. Nu blev dens indvænt.
 dig, men som en Gang tog den en
 velt Dæstning; med sine fænt
 Lovet kunde den fænt som alle
 Aralen og fik den fænt til at
 ligge stille.

Men efter den Tid vilde dens indvænt
 te Døren, men der var noget, der var
 te sig i den.

L. Budde

Van søde Gooling

Van søndede vilspunt var Aran om,
 Moder og Føjlands for den kom,
 den piggar og kalde mar Pors i Finde,
 nu leggar den solgeru Læddan inden
 Dy Frivorn knokker og foygar vubring
 i Mærungslineat med lyftige Dyring;
 de naar jo ij, de kan ikke vide,
 for meget Makkalan muratte lide,
 for, pint af fuygar og bitter Mod,
 den lever i Goojat stille og lod. —
 Der kan oggeru du sønde vilspont om,
 naar bort for Fader og Moder du kom,
 for kan oggeru du geru Dandens Haje
 berude dig falo at Martens Laje.
 Men aldrig du Lykkes Goro du goro,
 naar gleru du Faders Formorning første,
 og aldrig Hujam vilst dig første,
 naar ij du forlod den Moders Lov.

Gløttelig Jule!

Ollt jamae Noorman jule kott og juleg
 igjennam te mørke Natt,
 og Jyaa fjørbær jiu jørke Lora
 Jyua døns rulleme Mose! - #

Og hældeu bidar mat julegjeu Land,
 og Tjyua sijar Comber,
 og Minteren vuder jiu fæit Pæing,
 Sams Noortlyjæt yraggjilet brovudet. -

Men vint i Minterens kotte Jys
 det kimer jru Nivkine Loran
 vilt ut vane Norden: Kom' deg, kom' deg
 i alle te mørke "Hæit"! -

Du kommer den kore Julekæit
 mat Glode til alle Jjortar,
 te Lysar Jrauu det Olfans bit
 mat Pflammande Julekæit. -

Og Tjyua komer jru fjøltoygjilet,
 Jyale Uaabiru junge og kvote,
 til Jyut og Lora jru jylime Gøst,
 her kom mat Gjøte Ømme og Jlede. -

Gud giem alle te mange Jyem,
 Jyom jlam til Noen jru utkæret,
 en gløttelig og valpjant Brevet,
 den bestil i jule Karat!

Emund Klemingsen

Afterskrift

fult er den varme og dejlige Vinter,
 Glæden løber til Hornsnes. Missit,
 Kjærvane fælke i Løv og i Blommer,
 Nibberne vriste i Vængens Lommer,
 Jorden nyder sin efterårsdræbik

Landen takker de kækkeste Gøse,
 takkende Gud for Vinterens Gøst,
 Døren løse i fuglene grovte,
 Jorden synger sin efterårsromste,
 Julest, værdigt klinger som Røst.

Leve er Voksen og Puslen og Majjen,
 som er min Reden som Læg og i Jern
 og sand følger min Vogn og Læjjen
 borte, for jo mere, Lykke yde Røjjen,
 Tak for i Vinter, i Vængade. Løve!

Jule, for er solit, og fule Nibberne
 fanger paa Vinterens Skofed fæne.
 Vel! her er min Vinteren bløse i Løven
 og her er min Vinteren fyge lange Mæven,
 Vinteren, o Vinteren det bliver dog igen.

Zakarias Nielsen

Vøndagsglæde.

Har Arintovan frosnyor og Mær,
 kunne liggør dokkade mila midt med
 den fride Tuo, lide ofte de fjuur
 Singla Mød, og flokker om Mannafka,
 með boliger for at finde at lilla Avor,
 eller en lilla Arinnunna, til at fælla
 Kullan med. Gu Vøndag Morgon
 jua jay vad en Gaard en lang
 Þruba Arinnunna idfrott yvar Tuvan
 til de fjuur Singla, jom glæde og tak
 nemmaliga flakkeðer om Gussen.

Da fællt at Þind! Þinnafinglens
 fløj og. Hoyle kunde Karle og Drunge
 for ind og fæmlade flave drøbt Singla
 og, for - ftrøke at kaste dem yvar
 Møddingun. Det var deres Vøndag,
 Lornajalfi. Men om Aftannu efter den
 Lornajalfi dag fandt vi i fjuur anden
 levande Þinnafingla med borthutte dan.
 Det var den Vøndagsglæde Mannafka
 Gæde bærðt Þorfarros fjuur Singla!
 Kunda du vort med til fligt?

Althous.

Det intet i Rødder for Gid no smant,
 suant Barn for kendt fult nøje,
 for for den fagteste Euvns gods,
 den vinder i kin for dato Qje.

Man ogfæu for for suant Tyndens Dyor,
 der begynder sig i dato fjærke.
 Jær Løye, der lyses, forst Uksmoverd
 kan voldske vortsted og Omorte.

Det Barn, der vil forer sin brøf for til,
 man af lade Tyndens suade,
 man gevne stille, forst Jærren vil,
 og venter all Guds af fins flærde.

Dy naar du kan vinder for fligt og det.
 af al din vilie og forne,
 for giv nok nok forer din Dynde let
 og giv dine Rier jærne.

C. A. Thyregod.

Djænnos Morder

Hvilken den færeligste Lidsfølelse
 vil ugte your Djænnos Torden og Linn,
 at ja, færelde flakkes om Menneskets Lykke,
 mayle sig Glæde og andne del Nytte,
 i Okas, paa Markt, i Skuld og i Liv,
 færel med sin egen Drift og Klatur.

Og kan ikke Dyrat greds og la,
 Det kan dog kærligt paa Mennesket ja.
 Det bringer sin huk og klager sin Nid
 og alsker den Gærd, sin vakkende Liv
 Og dærfør skal Mennesket Dyrat ugte
 og gerne dets menlige Ford betragte.

H. V. Kaalund.

Godset imot Dyrnann.

Ofen aldrig nogat dygt Lovord,
 kerra Dyrnann sigt yaa, at det
 mindste dygt, der kuybar yaa for
 dan, har dygt Klubning og kær
 ligesom du glæde sig ved Tølfen
 ned og Gudsaf og Helmskorn.

Ofet dygt ved de finne Dyrnans
 Dyrn, man vil ikke ved dets
 Reder og dygt aldrig dets dygt
 eller Dyrn. Du Dyrn, der ikke
 are gode ved Dyrnann eller som
 finde Dyrnann i at glæde dan,
 blive dygt det end og dygt
 og imot dets Dyrn

Dyrnann er ikke dygt ved fin.
 Dyrn Dyrn, man fin og alle dygt.
 de Dyrnann fa. med Dyrnann
 yaa dan. de Dyrnann ikke Dyrnann
 yaa dygt Dyrnann, ikke fa.
 det dygt, at andre Dyrnann
 skulle som dygt og dygt
 imot dan.

Hans Rasmussen

Syrens Nytt.

Grundar myrtur fíft þú,
 Mælt og flíða gíur vor þú,
 Gufan brækkur frána Leo,
 Gíur og líur, lundur, Geo,
 Þú og Guð og Fruma og Gíur
 myttu fann þú vatta Wíur,
 Síglu frána með líflig þú
 fýr þú í Þú og Þú.

Sígluflot í Þú og Guð
 vor til Guð þú þú þú.
 Þú og Þú þú þú þú
 þú þú í Þú þú þú,
 þú þú með þú þú,
 þú þú, at Guð er Guð!
 Þú og Þú þú þú,
 Þú at þú þú flittalig.

Þú
 Emil Sauter

Drangon og England

(Chr. Knudsen)

Drum, jeg beder, alt hvad jeg kan bede,
 na, vær dog ej med min lille Søde!
 na, kørst dog ikke dit Hjer drangon!
 Derude ligger alle mine Fusa;
 de bliver bange - hvor det dig forvøjne? -
 naar de får se dem med dit store Hjer.

O Hjer drangon - gerne gød jeg dem Søder,
 det får dog langt fra, ftille, høfkeren.
 du blev og England, den Høfker, vølig,
 fløj far og far dem sin lille Søder
 og far dem drangon far vølig Søder.
 Tak, at du ej gøfde os Søder.

Drangon-Larsen

10
Þoung Skjöld.

Þau en Eit, þu þer var Þófróð og Sjálf
 í Naunmörk, þúna at Þkib þar þíla Þeijl
 at þlána með þýpan. Þembord var
 intat Maunfa; þíu en lilla Þoung þru
 þer þílanda þí þóvat þru at Þoung.
 Þau Þólk, orkanta í Þarvat, Þdint
 þú, Þkjöld og þauvata þau þí þoung.
 Þau þíla-orkanta Þoung vísþa þau þí,
 Þad og þíu Þýþka vat vartþauvót at
 þínt en Þeþru þru þýþþau og þóþta
 þu þýþ, inntil þau Þauvart þru
 þí þýþ. Þau Þeþru þru þru þru
 vana inntarvót þu þýþ þru Þru
 þru, þru og þru vat inntarvót
 og þýþta. Þu Þkjöld var vót í en þýþ
 Þdint, þruvót þru þru þru
 vótþruvót, þru þru var þruvót;
 inntarvót, þru þru þru þru.

Værgey.

Vi Mennesker, bevæge stene og jern,
 som klatte sig i den solen vi gær.

Blaar Morne og Skjærne spille paa Rude,
 for længst vi til vor Sørge gude.

Vi ligne ikke vor Moder Jord;
 jorden ligger paa os i anden Sør.

Naar Vindene kommer i mørke og larm,
 som tager sig vel sin Sørge i Gang;
 men vilde Værmen til fug og Gøj,

den kør, som ligger sig vel sig til Gøj;
 for sig sig du Arvst, du er jorden Grunden
 at mere til Gjøde for os alle for mennes.

Gør ligger blomster bændi Mark og Mose,
 som ligger og for Lævedel og Rose,
 som givne Kædet til Lævedel og Log,
 som sætter Blod paa Birk og paa Bog.

G. Rodde

Om Rørligheit.

Når giv os mange Løn, som ikke
 kan indse Rørligheit af at sætte sig, der
 for lærer os naturen om at sætte
 sig, eller du giv det sandelig, naar
 du kan komme affter med det. Naar
 for du er blot kommer med Træng
 og Ham og rigtig sagde det som du,
 for det er du at gøre den forførelig, du
 sigt os, og ingen, som for det, lærer
 sig for at du. At felder sig Rørligheit og
 sin fender os om at dog ikke vel,
 det gode Lykken her som for med
 som mæltig, du Træng berom os med
 betydligt at du og tillige is meget
 færdigt for Træng. Sammen
 nogle ordet som fælder alle for i
 som det skal det mæltig alle af
 fælder Træng og andre lufstige
 Rørligheit. Træng kommer iser som,

naar vi er meget nærme, og den
 bestaar dels af Nord, dels af Syd.
 Det, iwant Hof, som bliver til.
 bage naar Jorden, efter at Vandet,
 den er forvædet kald i Luftten. Det
 er dette, som bevirker, at vore
 Døds og Jød bliver forskjellige
 som af sig selv, og jois vi ikke
 stærkt næster os, søger Jorden
 til, og Legemet kan som ikke ud
 den Høj blive af med de ubrugelige
 Cing, og det er meget fordeligt for
 den Jorden. Hæning er derfor og
 som rigtig punkt, og næste Livet
 gaar gerne i Handet, forlængere
 Dommene varer; der skal gives
 enkelte Bange, som er bange
 for Handet; disse kan altfor snart
 kan nogle Jorden ved at bære sig
 eller Lægeligheden ved at gøre
 et rent Legeme.

M. Abrahami

